

Viorica Truța

Biruința Cuvântului

Editura Păzitorul Adevărului

Cuvânt înainte

Dumnezeu a spus și Cuvântul a luat ființă. Cuvântul Său are tăria universului, fiind faptă și lucru. Dumnezeu ne-a învățat și pe noi să ne exprimăm, să comunicăm, să ne cunoaștem. Nu numai că El ne-a creat, dar a și așezat în ființele noastre capacitatea de a alcătui cuvinte, de a exterioriza prin ele gânduri, sentimente, speranțe și visuri. Se spune că oamenii se urăsc pentru că nu se cunosc, nu se cunosc pentru că nu comunică, iar cunoașterea superioară este identică cu iubirea.

Dumnezeu ne-a învățat să scriem, să exprimăm prin semne convenționale bagajul cunoștințelor acumulate, experiențe, reguli de conviețuire și năzuințe. Prin cuvinte, reprezentăm realitatea fizică și spirituală, permanentizăm amintirile, ridicăm monumente care nu se erodează în scurgerea ineluctabilă a timpului. Din cuvintele scrise ne hrănim ființele, integrându-ne în șirul de ființe gânditoare ale omenirii. În fapt, noi trăim atât de puțin în realitatea cotidiană, comparând-o mereu cu cea de reprezentare. Gândurile ce nu ajung să fie exprimate în cuvinte nu au limbaj. Numai prin cuvintele scrise „căutăm timpul pierdut ca să îl facem regăsit”, cum spunea Marcel Proust.

Măriuca

„Mă înconjuraseră legăturile morții și mă îngroziseră râurile pieirii; mă înfășuraseră legăturile mormântului și mă prinseseră lațurile morții. Dar, în strâmtorarea mea am chemat pe Domnul și am strigat către Dumnezeuul meu: din locașul Lui, El mi-a auzit glasul și strigătul meu a ajuns până la El.”

(Psalmi 18:4-6).

A urcat în grabă treptele holului, a intrat în cabinetul meu de masaj, s-a așezat pe scaunul din apropierea ușii și a oftat adânc, spunând dintr-o răsuflare:

– Mă doare capul, doamnă, mă doare rău de tot. Mă doare ziua, mă doare noaptea, mă doare când merg, când stau, mă doare tot timpul. Puteți să mă ajutați?

Am privit îndelung femeia din fața mea. Scundă de statură, blondă, cu părul revărsat în bucle ce-i cădeau neglijent pe umeri, cu hainele prea largi pentru trupul plinuț, dovedea prin întreaga-i înfățișare că nu s-a mai privit demult într-o oglindă, că nu-i mai păsa deloc cum arată. Părea obosită, pierdută chiar, doar ochii ei albaștri, limpezi, te priveau cu nedumerire, lăsându-ți impresia că îți pun mereu aceeași întrebare.

Ursuleții

„Orice ni se dă bun și orice dar desăvârșit este de sus, pogorându-se de la Tatăl luminilor, în care nu este schimbare, nici umbră de mutare.”

(Iacov 1:17).

Am primit mai întâi unul, într-un plic. Era dolofan, cu căpșorul simpatic, cu urechile lățite, cu burtica și lăbuțele pufoase. Culoarea predominantă era albul, dar avea și pete negre pe el, părea venit din familia unui Koala. L-am iubit de cum l-am văzut și am apreciat atât îndemânarea celui care l-a făcut, cât și căldura mesajului unui astfel de dar. Când am cerut amănunte despre cine și cum l-a lucrat, am îndrăgit de-a binelea ursulețul din material textil, ca de pluș, mai scund decât un băț de chibrit.

Un deținut, într-una din camerele Penitenciarului de Maximă Siguranță din Arad, obosise să numere orele zilei care treceau mult prea încet. A golit pe pat sacoșa în care își ținea puținele lucruri personale pe care le avea. Printre ele, a găsit și o pereche de ciorapi noi, cu eticheta de fabricare cusută încă pe ei. I-a luat în mână, a pipăit fibra lor sintetică, i-a mutat dintr-o mână în alta, apoi s-a hotărât: a îndepăr-

Kira

„Aruncă-ți pâinea pe ape și după multă vreme o vei găsi iarăși.”

(Eclesiastul 11:1).

„Să nu dați uitării primirea de oaspeți, căci unii prin ea, i-au găzduit fără să știe pe îngeri.”

(Evrei 13:2).

În apropierea casei noastre părintești, dintr-un dâmb înverzit se prelingea, printr-o țeavă metalică, modelată la capătul de curgere în formă de gură de leu, o apă bună de băut, limpede și rece. Apa se strângea în două bazine dreptunghiulare din ciment, care se revărsau la rândul lor în unul mai mic, pătrat și de acolo se scurgea în pământ. Șipotul acesta, așezat pe marginea șoselei naționale și înconjurat de arini înalți, ademenitori prin umbra lor răcoroasă, era oază de odihnă pentru toți cei care tranzitau Ardealul, căci avea în fața lui un spațiu întins pentru parcat mașini, ba chiar și pentru amplasat corturi. Mulți dintre cei care inserau în apropierea șipotului cu apă rece, după ce se spălau și își potoleau foamea, ar fi dorit o cameră cu un pat sau două, în

Virginia

„Știm că toate lucrurile lucrează împreună spre binele celor ce iubesc pe Dumnezeu, și anume spre binele celor ce sunt chemați după planul Său.”

(Romani 8:28).

La o oră târzie din noapte, Teodor, soțul meu, tocmai s-a întors din Toplița, orașul său natal. Era obosit, grăbit să se pună în pat. A băut un ceai, am făcut rugăciunea de seară și s-a culcat.

– Adu-mi aminte să-ți spun ceva mâine-dimineată, a mai rostit înainte să adoarmă.

În timp ce luam masa în dimineața următoare, mi-a vorbit despre vizita făcută unui văr de-al său, pe care nu-l mai văzuse de când jucau fotbal pe Podină, copii fiind. Căsătorit acum, tată a cinci copii, vărul trecea prin mari dificultăți materiale. Nu aveau un venit fix nici el, nici soția. Fata cea mare tocmai pierduse serviciul din oraș, aveau de plătit ceva amenzi pe la primărie, aveau și datorii prin sat. La toate acestea se adăuga și patima pentru alcool a celui ce trebuia să fie echilibrul casei. Teodor a fost primit însă bine, au stat de vorbă toți împreună, la umbra unui pom din curte, apoi

Nenea Dumitru

„Duhul lui Hristos este un duh misionar. Prima dorință a unei inimi renăscute este să-i aducă și pe alții la Mântuitorul.

Tinerii care primeau binecuvântarea pentru slujirea sfântă nu vedeau în fața lor perspectiva bogăției și a slavei pământești, ci o viață de trudă și primejdie și o posibilă moarte de martir.”

(Ellen White – Tragedia Veacurilor).

La începutul secolului trecut, într-una din vetrele Avrigului, a venit pe lume Dumitru Berghea. Părinții lui, creștini ortodocși, ca toți avrigenii de atunci, lucrau cu greu parcelele pietroase de pământ pe care le aveau, convinși fiind că pot veni vremuri și mai grele peste țară.

După ce a urmat școala din sat, Dumitru s-a alăturat familiei sale, muncind ogorul, învățând tainele recoltelor viitoare. Se terminase Primul Război Mondial, sătenii erau lipsiți, nevoiți să se împrumute între ei cu unelte, cu animale de muncă și chiar cu zile de sapă sau de coasă. Într-ajutorarea aceasta a legat oamenii, făcând din ei o familie mare, unită. Într-o astfel de apropiere în lucru, Dumitru s-a legat de familia Chialda, a cărei casă era apropiată de a sa.

Cuprins

<i>Cuvânt înainte</i>	5
<i>Îndemn</i>	11
<i>1 – Măriuca</i>	13
<i>2 – Tata-mare</i>	25
<i>3 – Ursuleții</i>	41
<i>4 – Kira</i>	51
<i>5 – Virginia</i>	59
<i>6 – Nenea Dumitru</i>	71
<i>7 – Dulceța de trandafiri</i>	85